

ΣΤΟΥΣ ΗΡΩΕΣ ΣΟΛΩΜΟ ΚΑΙ ΤΑΣΟ

Τ' Αυγούστου η δεκατέσσερις ήταν θλιμμένη μέρα
κι είχε μαυρίλα ο ουρανός και τ' άστρο της καρδιάς μας
γιατί έφυγε ένας ήρωας απ' τ' άδικο το χέρι
του Τούρκου του δερβέναγα κι απ' της Τουρκιάς το μίσος
που κάθε μέρα, κάθε αυγή τον ήλιο τον ντροπιάζει
και τα νερά και τα σπαρτά κι η φύση αποτροπιάζει
γιατί την Κύπρο κούρσεψαν, της εμορφιάς το κάλλος.
Στ' Αυγούστου δεκατέσσερις ο Τάσος κηδευόταν
και τον ξεπροβοδούσανε στις δόξας τα λημέρια
οι σύντροφοί του, οι αετοί στο πύρωμα του αγώνα.
Στ' Αυγούστου δεκατέσσερις, εκείά, την ίδια μέρα
ξάφνου τα σύννεφα έφυγαν και ξαναβγήκε ο ήλιος
ήλιος ενάντια στις σκλαβιάς το ματωμένο χέρι.
Ιάσων μονοσάνδαλος με βάρκα την ψυχή του
στο φράγμα της Δερύνειας, μπρος στους δεσμώτες του ήλιου
ο Σολωμός του Σολωμού δεν ημπορεί την ύβρη
της κατοχής το άδικο, του Τούρκου το μαχαίρι
και με τον ήλιο στη ματιά, στο στόμα το τσιγάρο
τον ήλιο εσήκωσε ψηλά, ψηλά ως στην ψυχή του
στις γειτονιές της ξαστεριάς, στις λεβεντιάς τις ρούγες
εκεί που μόνο οι αετοί το φτέρωμα απλώνουν
κι οι πλάτανοι ανασαίνουνε ελεύθερο αθέρα.
Της μέρας το αέτωμα το κάρπισε ο αγέρας
του βλέμματος του απέθαντου του Σολωμού ο ήλιος
καθώς ψηλά, πα στον ιστό, της τούρκικης σημαίας
ανέβαζε τους πόθους μας, το στίγμα ν' αφαιρέσει.
Ο αγέρας το εκάρπισε το φως να ξαναλάμψει
ο αγέρας ο περήφανος, αγέρας αντρειωμένος
του βλέμματος του απέθαντου του Σολωμού ο ήλιος
που αγάντα μες στις φλέβες μας το γέλιο των ματιών του
με δυόσμο η ανάσα του, με οπτάκουστους τους φλοίσβους
της αρχοντιάς το αλάβαστρο, της αρετής διαμάντι.
Μα ο ήλιος δεν εκράτησε κι έγινε πάλι σκότος
κι ήρθε ξανά ο θάνατος κι έγινε μαύρο δάκρυ
σαν λάβωσαν τ' αετόπουλο οι βάρβαροι, τα κτήνη`
δάκρυ καυτό και άσπιλο, δάκρυ πλεγμένο θρήνους
που όμως, τον σπόρο μέσα μας τον ρίζωσαν βαθιά μας
για το τρανό ξεπέταγμα στη στέγη τ' ουρανού μας.
Ηλιαετέ μου, άρχοντα, πα στον ιστό τραγούδι,
των πεύκων και των πλάτανων την αντρεία αντρειεύεις,
ριγμένος σπόρος μέσα μας στα βάθια της ψυχής μας

αίμα αβρό που πότισε της λευτεριάς το αύριο,
είσαι βροντή και αστραπή του Προαιώνιου Νόμου
κι είσαι κι ελπίδας βούκινο, του Δίκιου και του Ήλιου
η τόλμη και η αρετή που ζουν στα όνειρά μας
που μας την εφανέρωσε το άλικό σου αίμα.
Κι εσήκωσές μας τον σταυρό που κουβαλούμε εντός μας
ανάσα του ιδρώτα μας που τ' αύριο χαράζει
μες στ' ασημένια ελιόφυλλα που οι αιώνες τα βλογάνε,
μες στα χωράφια του ήλιου μας, στων αμπελιών τον κόρφο
Αυγούστους να στριφώνουμε να ζωντανεύει η ελπίδα.
Τη μέρα πριν της Παναγιάς κοιμήθηκες στον κάμφο
να σε γλυκοκοιμίσουνε οι αυριανές καμπάνες,
γίγαντα, αητέ μου, Σολωμέ, να ψάλουνε για σένα,
για σένα και τον ξάδερφο, τον Ισαάκ τον Τάσο
που δε νοιαστήκατε ζωή, παρά για την πατρίδα
για την τιμή, τη λευτεριά, της ζήσης τα πετράδια
με φρόνημα ελληνικό, με πίστη στον αγώνα
με τόλμη και με αρετή π' αστράφτουν και βροντάνε
για νά 'ρθει πάλι η λευτεριά στα ματωμένα αλώνια
στ' αλώνια αυτά που κάποτε κι ο Διγενής εχάθη.
Μ' αφού τον χάρο πάλεψες, στα τιμημένα αλώνια,
ας γίνει ο δρόμος που έδειξες δικό μας μονοπάτι
κι ας γίνει η πίστη μας χορός, στο δρόμο του Ζαλόγγου,
κι ας γίνουμε όλοι Σαμουήλ, κι οι γειτονίες μας Κούγκι,
ν' αστράψει πάλι ο ηλιαετός στις μοίρας το γιοφύρι
για να διαβούνε οι αετοί στις γειτονιές του ήλιου
και να μερώσει το στοιχείο να μη στοιχειώσει τ' άστρο,
ν' αναθαρρήσουν τα βουνά, οι λεύκες να ισιώσουν
των πεύκων και των πλάτανων η αναπνοή ν' αντρείψει
κι οι μνήμες να αναστηθούν μες στις παλιές σελίδες
κι ανείδωτες ματιές φωτός ν' αστράψουν στον αιώνα
που θα μας πάρει μακριά απ' της Τουρκιάς τον ίσκιο
για ν' ανασάνει η Ελευθεριά, στο ματωμένο χώμα!
Κι αν πάλεψες και έπεσες, στα τιμημένα αλώνια
τον πόλεμο δεν έχασες, άνοιξες μέγα δρόμο
στο τέρμα πού 'ν' η ελευθεριά, να στέψει τον αγώνα,
αετόπουλό μου, Σολωμέ, κι εσύ Ισαάκ μου, Τάσο!
Κι αφού τον χάρο αντάμωσες, στα τιμημένα αλώνια,
και δεν εφάνηκες δειλός, μ' αντρίκια και στα ίσα
τον κοίταξες κατάματα, με θάρρος στην ψυχή σου
το άστρο του ελληνισμού δεν πρόκειται να σβήσει
μα θ' αφηλώνει πάντοτε, θα ζει και θα θεριεύει
για να μας πάρει μακριά απ' της Τουρκιάς τον ίσκιο

και ν' ανασάνει η Ελευθερία, στο ματωμένο χώμα,
αετόπουλό μου, Σολωμέ, κι εσύ Ισαάκ μου, Τάσο,
γίγαντα αητέ μου Σολωμέ, γίγαντα, αητέ μου, Τάσο
Έλληνα, αητέ μου, Σολωμέ, Έλληνα, αητέ μου, Τάσο!!

14/8/2017

Ιωάννης Παναγάκος